

Arrest

nr. 129 964 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2014 in plaats van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2014 in plaats van 13 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. KASONGO loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 17 februari 2013 het Rijk binnen en diende op 18 februari 2013 een asielaanvraag in. Op 26 februari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald in het district Lithang. U mocht van uw stiefmoeder niet naar school in Tibet en deed aan landbouw. In 2010 stuurde uw vader u naar India. U verliet Tibet op een illegale manier, vluchtte langs Nepal (Kathmandu) naar India.

U verliet Tibet omdat u niet gelukkig was bij uw familie, school wilde lopen in India en om op audiëntie te gaan bij de Dalai Lama. Op 21 februari 2011 kwam u aan in het reception centre in Dharamsala. Bij de aanvraag van uw Registration Certificate for Tibetans (RC), die u jaarlijks vernieuwde, gaf u een foutieve geboortedatum op zodat u van scholing zou kunnen genieten. Vervolgens liep u vanaf 1 april 2011 school in de Tibetan Children's Village (TCV) school waar u tevens woonde. U had moeilijkheden op school en werd ziek gedurende deze periode. In december 2012 besloot u te stoppen met school en India te verlaten. U verbleef nog enige tijd in Delhi tot uw vertrek naar België. Samen met uw oom die reeds in India woonde, vroeg u een Identity Certificate (IC) in Dharamsala aan en verkreeg u deze in 2012. U verliet India per vliegtuig op 16 februari 2013 en kwam de volgende dag aan in Frankrijk. Diezelfde dag reisde u met een auto verder naar België. Op 18 februari 2013 vroeg u asiel aan in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een attest van het reception centre in Kathmandu en Dharamsala, een attest van de "TCV" school, een medische kaart ("TCV" school), een schoolkaart (registratie "TCV" school), een kopie van uw "RC", foto's, uw Green Book, een bewijs van uw bijdrage aan de belastingen en een identiteitskaart van uw tante.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de VRC en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2010 verbleef u tot februari 2013 in India. U kwam in het reception centre in India aan op 21 februari 2011 en ging nadien naar school in Suja. U liep school in de "TCV" school van 1 april 2011 tot 14 december 2012 en verbleef hier ook. Op 14 december 2012 verliet u de "TCV" school. Vervolgens woonde u nog enige tijd in Delhi bij een vriend van uw oom tot uw vertrek naar België.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde document dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS p. 6/12 en kopie RC groene map).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India gaf u verschillende factoren aan. U verklaarde dat uw schoolprestaties niet voldoende waren en u niet meer wilde studeren. Ook werd u gedurende deze schoolperiode ziek, u kreeg hepatitis, en verklaarde u dat de medische behandeling in uw school niet goed en duur was. Toen u een einde maakte aan uw studies in India wist u reeds dat u naar België zou komen. U verklaarde dat het moeilijk zou zijn om terug naar school te gaan, gezien u voordien zelf een einde maakte aan de studies, bij een eventuele terugkeer naar India. Vervolgens zou u op zichzelf zijn aangewezen, en zou het moeilijk zijn om werk en een verblijfplaats te vinden. Betreffende de aangehaalde medische argumenten dient er verwezen te worden

naar informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de Tibetaanse gemeenschap in India voorzien wordt van rechtvaardige en omvattende gezondheidszorg, die in sommige gevallen zelfs gratis is (voor de allerarmsten) (zie COI focus blauwe map). Uit deze informatie blijkt ook dat de "Central Tibetan Administration" (CTA) verscheidene inspanningen levert voor Tibetanen die het vereiste schoolniveau niet halen of buiten het schoolsysteem vallen (zie COI focus blauwe map). Daarnaast dient het CGVS op te merken dat u tijdens het interview op het CGVS verklaarde dat u een oom hebt in India en enige tijd verbleef bij een vriend van uw oom (zie gehoorverslag CGVS p.8/12). Voorgaande en andere redenen, zoals het warme klimaat en de economische discriminatie die u aanhield, zijn echter geen elementen waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten slotte merkt het CGVS daarbij op dat u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, geen andere redenen opgaf voor uw vertrek uit India en er zelfs expliciet aangaf dat er geen directe aanleiding of gebeurtenis was voor uw vertrek (zie vragenlijst CGVS vraag 5).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS p.6;8/12).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa (Frankrijk) moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Zo is het bevreemdend dat u wel een kopie voorlegde van uw RC en er geen heeft van uw IC. Het feit dat u verklaarde dat u uw IC net voor uw vertrek kreeg overtuigt niet. U verklaarde immers eerder tijdens het interview op het CGVS dat u uw IC in 2012 zelf aanvraagde en ter uwe beschikking had (zie gehoorverslag CGVS p. 6/12). De IC is immers een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade (opletten indien vrees ten aanzien van Indische autoriteiten wordt aangehaald) teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaarde u dat u hier niet van op de hoogte was, wat geen overtuigende verklaring is voor het nalaten van het aanvragen van een nieuw IC.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Betreffende de voorgelegde documenten zijnde een kopie van uw RC, attesten van het reception centre in Kathmandu en Dharamsala, verscheidene documenten van de "TCV" school, foto's, uw Green Book, een bewijs van uw bijdrage aan de belastingen en een kopie de ID kaart van uw tante, merkt het

CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit, verblijf en reisweg gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China, doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stukken toe:

1. Immigration and Refugee Board of Canada, "China/India: Residency rights of Tibetans residing in India; requirements for Tibetans to obtain and retain permanent residence in India", 7 July 2009, <http://www.refworld.org/docid/4a7040b81c.html>
2. Tibet Justice Center, T b ' S I N I II: T b R fu I , September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>
3. Declaration on Principles for Relations and Comprehensive Cooperation Between the People's Republic of China and the Republic of India, 23 June 2003, <http://www.fmprc.gov.cn/eng/wjdt/2649/t22852.htm>
4. Claudia Ariles, "Tibetan Refugees' Rights and Services in India", <http://www.du.edu/korbell/hrhw/researchdigest/minority/Tibetan.pdf>
5. OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>
6. The Times of India, "Tibetan arrested for residing without registration", 18 november 2012, http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2012-11-18/chandigarh/35186097_1_tibetan-refugees-ration-card-report-on-benami-land
7. Free Tibet, "How China persecutes Tibetan nuns", <http://www.freetibet.org/about/how-china-persecutes-tibetan-nuns>
8. Free Tibet, "Human Rights in Tibet", <http://www.freetibet.org/about/human-rights-tibet>
9. Committee Against Torture, CONSIDERATION OF REPORTS SUBMITTED BY STATES PARTIES UNDER ARTICLE 19 OF THE CONVENTION, Concluding observations of the Committee against Torture / CHINA, 21 November 2008, <http://www2.ohchr.org/english/bodies/cat/docs/CAT.C.CHN.CO.4.pdf>
10. Julia Hess, "Immigrant Ambassadors: Citizenship and Belonging in the Tibetan Diaspora", 2009, http://www.tibet.ca/en/newsroom/wtn/archive/old?y=1999&m=10&p=6_2
12. Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2005:326:0013:0034:FR:PDF: abstracten>
13. Memorie van Toelichting van wet van 8 mei 2013, <http://www.senate.be/www/?Mlval=dossier&LEG=5&NR=1999&LANG=fr : abstracten>
14. UNHCR, "Improving asylum procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice – Key Findings and Recommendations", March 2010, <http://www.unhcr.org/4ba9d99d9.html>

15. UNHCR, "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", 9 and 10 December 2002, <http://www.refworld.org/docid/3fe9981e4.html>.
16. ECHR, Application n°7267/13, D.C. against Switzerland lodged on 22 January 2013 and ECHR, Application n°23273/13, Y.D. against Switzerland lodged on 30 March 2013.
17. Le Monde, "L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société", 7 februari 2014, http://www.lemonde.fr/international/article/2014/02/07/l-inde-secouee-par-un-debat-inedit-sur-le-racisme-dans-la-societe_4361992_3210.html."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India"

2.4. Cedoca is een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Zowel verzoekende partij als verwerende partij benadrukken dan ook terecht het belang van correcte, volledige en actuele informatie.

2.5. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt onder meer op eigen Cedoca terreinonderzoek tijdens een Joint Fact Finding Mission in maart 2012 waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. Indien verzoekende partij er op wijst dat de bronvermelding in de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", van 12 november 2013 tekortkomingen vertoont, dan werden in de updates van 19 februari 2014 en 11 maart 2014 de referenties aangevuld en vervolledigd.

De Raad kan vaststellen dat de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar hij stelt "Dat het grootste deel van de belangrijke informatie van de Indische autoriteiten komt". Integendeel uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse

zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse andere Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

2.6. Verzoekende partij stelt dat *“de mails en telefonische gesprekken waar de voetnoten naar verwijzen niet uitgeschreven zijn in het rapport terwijl het om bronnen gaat waar het rapport het vaakst naar verwijst”*.

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 kan de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten in zijn beslissing steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via moderne communicatiemiddelen. Dit stelt de commissaris-generaal in staat per telefoon of e-mail navraag te doen omtrent feitelijke aspecten van het asielrelaas om de waarachtigheid ervan te controleren. Uit het verslag aan de Koning blijkt dat het specifiek de bedoeling is dat de ambtenaar van Cedoca een gedetailleerd verslag opmaakt met de informatie verkregen bij een telefoongesprek zodat de asielzoeker de mogelijkheid heeft de juistheid van de verkregen informatie te controleren.

Daargelaten de vraag naar de praktische haalbaarheid van verzoeksters opmerking, stelt de Raad vast dat dit geen situatie betreft zoals voorzien in artikel 26 van bovenvermeld KB nu de COI een synthese is van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek aangevuld met en getoetst aan meerdere rapporten van internationale organisaties, NGO's en bevindingen van experts.

2.7. Voorts is gezien de veelvuldig geconsulteerde bronnen, vertegenwoordigers van de CTA en andere Tibetaanse organisaties en persoonlijkheden, verzoekster niet ernstig waar hij meent uit de uitdrukkelijke en afzonderlijke vermelding van *“twee jonge, ongebonden Tibetanen geboren in India”* als geconsulteerde bron, te kunnen afleiden dat *“de auteurs van het rapport geen enkele Tibetaan die niet geboren was in India hebben ontmoet noch er informatie mee hebben uitgewisseld”*. Indien een *“Amerikaanse student die enkele jaren in Dharamsala gewerkt en gestudeerd heeft”* bij de geconsulteerde bronnen staat vermeld, dan kan de Raad slechts vaststellen dat deze niet als specifieke referentiebron werd aangehaald en dergelijke zijdelingse gesprekken eerder bijdragen tot de diversifiëring van het terreinonderzoek. Verzoekende partij benadrukt dat het rapport zelf aangeeft dat *“Het document probeert alle relevante aspecten van het onderwerp te behandelen, maar is niet noodzakelijk exhaustief”*. Echter dit doet op zich niet af van de doelstelling van een COI rapport als objectieve analyse en samenvatting van de actuele situatie. In zoverre volledigheid überhaupt niet meer dan een betrachting kan zijn, dienen wel alle relevante zaken aan bod te komen die noodzakelijk zijn om conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet in alle onafhankelijkheid te oordelen over de individuele asielaanvragen.

2.8. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat *“de bevestiging in het rapport dat het «makkelijk is de RC te vernieuwen voor de op lange termijn verblijvende Tibetanen» inderdaad van de Indische autoriteiten komt (blz 13)”*, stelt de Raad vast dat bijkomend in dezelfde paragraaf nog wordt gesteld dat *“Een Protocol Officer van het CTA Department of Information and International Relations (DUR) kon bevestigen dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt. Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden.”* en tevens verder dat *“zowel Indiase als Tibetaanse gesprekspartners hebben onafhankelijk van elkaar bevestigd dat in heel India de autoriteiten de algemene instructies (“Information pertaining Tibetan Nationals”) effectief toepassen en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen”*, waarbij de volgende bronnen geciteerd worden: Gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten, New Delhi 5 maart 2012; SP (Police) Kangra District, Dharamsala 12 maart 2012; Gesprek met Kalon van CTA Department of Security, Dharamsala 10 maart 2012; de vertegenwoordiger van The Bureau of HH the Dalai Lama, New Delhi 6 maart 2012, vertegenwoordigers van de CTA Settlement Office, Welfare Association en Protocol Office, Majnu Ka Tilla, New Delhi 6 maart 2012, CTA Protocol Officer

(DUR), Dharamsala 8-12 maart 2012; Gesprek met twee jonge en ongebonden Tibetanen die geboren zijn in India, New Delhi, 7 maart 2012.

Ook de bewering van verzoekende partij *“Dat de bevestiging in het rapport dat “de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “long term stay RC” krijgt” eveneens van de Indische autoriteiten en politie komt (blz. 13)”* berust op een onvolledige lezing van de landeninformatie nu de COI ook toevoegt dat *“Wat betreft de New Tibetan Arrivals hebben de SP (Police) van Kangra en ook de CTA [Gesprek met Kalon van het CTA Security Department, Dharamsala, 10/03/2012] verklaard dat wie met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC” krijgt.”*. Verder werd er in de COI tevens gesteld dat *“De Cedocamissie heeft wel klachten gehoord dat er soms “handshakes” geëist worden bij het verlengen van een RC. Maar, volgens een vertegenwoordiger van de Tibetan Youth Congress, moeten Tibetanen vooral smeergeld betalen wanneer de FRRO's of politiediensten vaststellen dat hun RC niet meer geldig is”,* zodat verzoekende partij niet kan aanvoeren dat *“het rapport hier geen melding van maakt”*. De opmerkingen van verzoekende partij in deze berusten aldus op eenzijdige en foutieve lezingen van de desbetreffende COI en missen de talrijk geciteerde Tibetaanse bronnen.

2.9. Waar verzoekende partij stelt dat er *“bovendien talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten waar dit rapport toekomt tegenspreken”*, dan staat het de verzoekende partij vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken. De Raad betwist niet dat op het internet voor elke informatie, contra-informatie, zelfs desinformatie te vinden is doch ook verzoekende partij dient in deze geobjectiveerde informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Voor specifieke betwistingen, verwijst de Raad naar wat volgt.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.10. Verzoekster is in 1987 geboren te Rura, Lithang, China (VRC). Verzoekster stelt in 2010 via Nepal naar India te zijn gegaan. Verzoekster legt geen Chinese identiteitsdocumenten neer, terwijl zij ongeveer 23 jaar was toen zij vertrok en zij aldus reeds over een eigen identiteitskaart beschikte. Aldus kan het ontbreken van enig Chinees identiteitsdocument verzoekster aangerekend worden.

2.11. Verzoekster legt een onvertaalde kopie van een attest van het Reception Centre Kathmandu, een kopie van het Reception Centre Dharamsala, waarin vermeld staat dat verzoekster een Tibetaanse vluchteling is van Lithang Dzong, Dotoe region in Tibet en haar onvertaald origineel Green Book, neer. Aldus kan blijken dat verzoekster door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse wordt beschouwd.

Verzoekster legt tevens een kopie van een *Registration Certificate* (RC) van 5/3/2001 neer, dat verlengd werd tot uiteindelijk 30/09/2013, en waaruit blijkt dat zij de Tibetaanse nationaliteit geniet door geboorte, dat ze onder meer een SEP (Special Entry Permit) heeft neergelegd als identiteitsbewijs, en dat ze geboren is en verbleven heeft in Lithang dzong in China. Uit het bijgevoegde visumdossier (COI Case CN2013-027w) blijkt eveneens dat verzoekster in haar goedgekeurde visumaanvraag verklaarde dat ze geboren is in Lithang dzong, Tibet en dat deze geboorteplaats tevens vermeld staat in de kopie van haar IC, uitgereikt op 12/07/2012 en geldig tot 11/07/2022, die ze daarvoor diende bij te voegen. Aldus kan blijken dat de Indische overheid verzoekster als Tibetaanse, geboren en getogen te China, beschouwt.

2.12. Indien verzoeksters nationaliteit en herkomst aldus niet geauthentificeerd wordt door Chinese identiteitsdocumenten, dan stelt de Raad evenwel vast dat alle andere Tibetaanse en Indiase documenten wel aannemelijk maken dat verzoekster de Chinese nationaliteit en herkomst geniet.

2.13. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien hieruit kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken

en politieke activisten, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoekster haalt enkel aan dat ze de Dalai Lama wou zien en studeren (vragenlijst 3.5, gehoor p. 4). Hieruit kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid. Verzoekster stelt in India te hebben meegedaan aan “manifestaties door school georganiseerd”, doch beperkt zich in deze tot een loutere bewering zonder verder aan te tonen hoe de Chinese autoriteiten hier weet van zouden hebben. Verzoeksters wens om te studeren en de Dalai Lama te bezoeken in India is aannemelijk, doch dit houdt op zich geen reden in om voorgoed haar land te verlaten en niet terug te keren naar China. Nergens wordt aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn, noch dat dit enigszins zou leiden tot vervolging of een reëel risico zou inhouden, te meer nu verzoeksters familie nog altijd aldaar verblijft en verzoekster geen problemen aanhaalt.

Aldus kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoekster ten opzichte van China worden afgeleid, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, minstens wordt dit niet aangetoond. Voor zover verzoekster nog verwijst naar de arresten HvJ, *Elgafija* en HvJ, *Sufi en Elmi*, wijst de Raad erop dat deze de beoordeling van de situatie bedoeld in artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet betreffen. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet voldoende uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Dit volstaat om verzoeksters asielaanvraag te weigeren.

2.14. Hoe dan ook zoals verzoekster zelf stelt, was zij intussen gevestigd in India. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien. Verzoeksters verweer is immers ook in essentie gericht tegen haar verblijfsstatus in en terugkeermogelijkheden naar India.

2.15. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.16. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.17. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asielland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en “In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”. Uit deze landeninformatie blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de

Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoekster er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). Verzoekster had een RC en een Yellow Book / IC in India.

2.19. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk en precair is. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* (hierna: RC) een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een Special entry Permit (SEP)-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen nu zij sinds 2010 – 2011 zonder problemen in India verbleef.

Dat "verzoekster heeft uitgelegd dat eens hij zijn studies beëindigd had zijn RC niet meer werd vernieuwd", is een bewering die tegenstrijdig is aan verzoeksters verklaringen waar zij verklaart dat zij haar RC elk jaar vernieuwd heeft en bevestigt dat ze hier geen problemen mee had (gehoor p. 8), wat tevens blijkt uit de door haar neergelegde kopie van haar RC. Daarenboven kon verzoekster probleemloos een IC verkrijgen (gehoor p. 6). Dat verzoekster beweerdelijk de Indische nationaliteit niet kan verkrijgen, valt evenmin onder het recht op internationale bescherming, noch heeft verzoekster van enige poging in die zin melding gemaakt.

2.20. Integendeel ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *"Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt"* (zie COI Focus). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoeksters louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, laat staan dat sinds de jaren 50 Tibetanen die nieuw aankomen geen RC meer zouden krijgen, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap, wat voorts ook blijkt uit verzoeksters verblijf in India waarbij zij haar RC ook telkens kon vernieuwen en op basis hiervan een IC kon bekomen. Verzoekster wijst op het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk B.4. waarvan de nodige referenties ontbreken, zodat de waarde van dit stuk niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook bespreekt stuk B.4. de situatie van de Tibetanen in de jaren zestig en zeventig. Daarbij wordt wel duidelijk gesteld dat alhoewel India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, dit land wel lid is van het Uitvoerend Comité van UNHCR. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al gedurende meer dan 60 jaar gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Verzoeksters verwijzing naar stuk B.2. bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat India in 2003 omwille van de Chinees-Indiase gemeenschappelijke verklaringen maatregelen zou nemen "tegen de Tibetanen" zijn niet geconcretiseerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.21. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

Hieruit kan eveneens blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk B.5. blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

In casu dient er nog op gewezen te worden dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij haar land verlaten heeft omwille van gegronde redenen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zodat nog de vraag is wat verzoekster vreest bij een terugkeer naar China. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst.

2.22. Verzoekster voert voorts in het verzoekschrift aan dat er sprake is van ellendige leefomstandigheden en veelvuldige schendingen van hun rechten en discriminaties waar Tibetanen onder lijden. Voor zover dergelijke algemene bewering überhaupt al kan ingeroepen worden nu verzoekster geen enkel ernstig persoonlijk feit verklaarde (*"er was geen directe aanleiding of gebeurtenis voor mijn vertrek"* (vragenlijst 3.5) en buiten dat ze moeilijkheden had met klimaat en voedsel, dat beweerdelijk de medische behandeling niet goed is en dat men meer geld vroeg, *"nee, niet veel andere problemen"* (gehoor p. 7)), kan dit geenszins blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar wordt gesteld *"dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijsystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)"*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan eveneens uit verzoeksters verklaringen blijken nu zij studies kon volgen zonder dat zij diende te werken, zij steeds een legaal verblijf had in India en haar RC kon laten verlengen en zij ook probleemloos een IC kon aanvragen, waarmee zij in en uit India kan reizen. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Verzoeksters verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de "sociale groep van Tibetanen" in India ernstig en systematisch vervolgd zouden worden. Verzoekster toont niet aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas (discriminatie van Tibetanen, moeilijkheden om RC te verlengen) en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, maar laat na dit enigszins te concretiseren en geobjectiveerde elementen aan te voeren. Verzoekster haalt, behalve de algemene vermelding dat men meer diende te betalen, geen enkele concrete, persoonlijke vervolging aan. Verzoekster weerlegt dan ook op dit punt geenszins de conclusies van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.23. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*" blijken dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel*". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "*Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten*", "*Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro*". In zoverre verzoekende partij volhoudt dat ze haar IC aan de mensensmokkelaar heeft gegeven, kan met de hulp van de *Central Tibetan Administration*, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.24. Verzoekende partij beschikte over een Identity Card (Yellow Book) en is hiermee legaal naar Europa gekomen. Verzoekster beweert dat de smokkelaar haar IC heeft afgenomen (gehoor p. 10) doch de Raad ziet niet in waarom verzoekster überhaupt een smokkelaar zou hebben ingeschakeld indien zijzelf en haar oom de IC hebben aangevraagd (gehoor p. 6), uit het bijgevoegde visumdossier blijkt dat ook verzoekster dit zelfstandig heeft aangevraagd en zij zodoende legaal heeft gereisd, laat staan waarom verzoekster haar eigen authentiek reis- en tevens identiteitsdocument aan deze beweerde smokkelaar zou hebben afgegeven nu verzoekster genoegzaam bekend is met het belang van geldige identiteitsdocumenten en terwijl enkel kan blijken dat zij met de leden van de *Tibetsportsfoundation* naar Europa is gekomen.

Er kan evenmin worden ingezien waarom verzoekster desgevallend hier in België geen duplicaat van haar IC kan verkrijgen bij de Indiase ambassade, desgevallend met de hulp van de Tibetaanse overheid in India of in België, temeer deze IC nog geldig is tot 11/07/2022. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India. Verzoekster heeft geen kopie gemaakt van haar IC (gehoor p. 6), zodat verzoekster alleszins nalatig is geweest. Verzoekster meldde het verlies van haar IC niet bij de Indiase ambassade in België terwijl zij zowel (over) een RC als een IC beschikt (heeft), wat haar wel degelijk kan worden aangerekend.

Volledigheidshalve stelt de Raad nog vast dat verzoekster volgens de informatie uit haar visumdossier (COI Case CN2013-027w) in Parijs aankwam op 10 januari 2013, geen asiel aanvraag in Frankrijk en ze slechts na een maand op 18 februari 2013 asiel aanvraag in België.

2.25. Ten slotte verklaarde de Kalon van Security nog "*dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India*" (zie informatie administratief dossier). Verzoekster brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.26. De overige argumenten, stukken en documenten vermogen niet deze vaststellingen te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene

rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.27. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.28. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.30. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK